

Arrest

nr. 51 409 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekster vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat zij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekster meent dat zij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van gemengd Koemiks-Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van Babayurt (Dagestan). U kwam in België toe op 19 december 2007 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Aangaande uw eerste asielaanvraag nam ik op 27 februari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw asielerelaas niet aannemelijk wist te maken. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uw beroep verwierp op 08 mei 2008. U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 21 juni 2008 trouwde u in Antwerpen op traditionele wijze met L. S. S. (...) (O.V. 6.261.921). Op 08 december 2008 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 december 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen, een zogenoemde 13 quater. U keerde na deze asielaanvraag evenmin terug naar uw land van herkomst. Op 18 juni 2009 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in. U legde in het kader van uw derde asielaanvraag een faxkopie voor van enkele bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort, een medisch attest van 05 december 2008 waarin staat dat uw huidige man de vader is van uw dochter evenals de geboorteakte van uw zoon. Deze documenten had u reeds voorgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag. Daarnaast legde u de Belgische asielinstanties ook nog de geboorteakte van uw dochter voor evenals twee medische attesten dd 7 april 2010 en 5 mei 2010. U stelde dat u bij de verklaringen bleef die u tijdens uw eerste asielaanvraag had afgelegd. U gaf bijkomend aan dat u vernomen had dat er oproepingsbrieven voor u waren gekomen en dat u nog steeds gezocht wordt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen een aantal stukken voorlegt, met name een faxkopie van enkele bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort, verschillende medische attesten evenals de geboorteaktes van uw kinderen.

Er moet echter worden opgemerkt dat de door u in het kader van uw derde asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige

motivering van de beslissing die ik op 27 februari 2008 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

De (slecht leesbare) faxkopie van een aantal bladzijden uit uw binnenlands paspoort bevat louter gegevens over uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De geboorteaktes van uw zoon en dochter bevatten identiteitsgegevens betreffende uw kinderen, die evenmin in twijfel worden getrokken. Het medisch attest van 5 december 2008 geeft enkel aan dat uw huidige partner de vader is van uw dochter. Het medisch attest van 7 april 2010 is bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag van machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Het medisch attest dd 5 mei 2010 dat gericht is aan de controlerend geneesheer maakt melding van PTSD. Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychologische problemen die u momenteel zou kennen, is het niettemin opvallend dat u tijdens uw vorige asielprocedures noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal en noch bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen melding maakte van psychologische problemen. Uit deze medische attesten kan bovendien geen bewijs van een oorzakelijk verband tussen uw psychologische problemen en de door u aangehaalde asielmotieven worden vastgesteld. In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag meer dan eens geheugenproblemen aanhaalde (CGVS 2/10/2009, p. 3, 7 en 8 en CGVS 06/05/2010, p. 3), terwijl u tijdens uw vorige asielprocedures nooit enig gewag maakte van geheugenproblemen.

Ook om onderstaande redenen slaagt u er niet in om uw verklaarde actuele vrees ten aanzien van uw land van herkomst aannemelijk te maken. U beweert dat uw zaak nog steeds openstaat omdat u met een uitreisverbod werd vrijgelaten, omdat u van uw vader een jaar geleden vernomen had dat hij uw binnenlands paspoort niet kon terugkrijgen en omdat uw ouders omwille van u huiszoeken en ondervragingen moeten ondergaan (CGVS 02/10/2009 p.5). U vervolgde dat u geen informatie over uw zaak had gezocht of gevraagd en omdat u in België bent, u geen informatie had over uw nog openstaande zaak, maar dat u dacht dat ze de feiten niet zomaar vergeten zouden zijn omdat er nu nog steeds mensen worden gedood omdat ze in de oorlog hadden gevochten (CGVS 02/10/2009 p.5; 06/05/2010 p. 3).

Er moet echter opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat u zich niet meer moeite getroostte om te informeren naar de evolutie van uw persoonlijke situatie. Uw uitleg dat u alles wilde vergeten kan niet overtuigen (CGVS 02/10/2009 p. 5, 06/05/2010 p. 3) en wijst bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst, dat afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

U verklaarde dat de politie vier of vijf maal was langs geweest bij uw ouders, dat ze maar liefst vijf à zes convocaties hadden achtergelaten en dat ze telkens uw vader beschuldigden (CGVS 02/10/2009 p. 5 en 6). Hoewel u verklaarde dat u uw best zou doen om in contact te komen met uw ouders om hen te vragen dat ze u de convocaties en andere documenten zouden opsturen (CGVS, 2/10/2009, p. 6 en 7), mocht het Commissariaat-generaal tot op heden niets ontvangen.

U gaf verder aan dat, naast de politie, ook de broers van de door uw eerste partner vermoorde man, nog waren langs geweest (CGVS 2/10/2009 p. 5; 06/05/2010 p 4). Het is echter opvallend dat u er nog steeds niet in slaagt om meer informatie te geven over de persoon die uw eerste partner had omgebracht noch over de precieze omstandigheden waarin uw eerste partner daarop zelf zou zijn omgebracht. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u nog met uw familie in contact stond zelfs nadat uw eerste asielprocedure was afgesloten (CGVS 02/10/2009 p. 4, 5, 6, 7; 06/05/2010 p. 4). Uw uitleg dat uw vader u niet alles in detail vertelt is, gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, geen afdoende verklaring. Hierdoor wordt de tijdens uw eerste asielaanvraag reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nog versterkt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld, noch zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw partner L. S. S. (...) (OV 6.261.921) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoekster zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoekster erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekster werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoekster staft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen

Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit verzoeksters betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekster kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoekster is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoekster stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoeker verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. *"Subject Related Briefing"* betreffende de *"Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. *"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"* van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekster nog naar enkele *"passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*.

3.2.7.2. De Raad wijst verzoekster erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in haar land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekster op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekster in haar verzoekschrift voortdurend de situatie in Tsjetsjenië omschrijft wat ter zake niet dienend is daar verzoekster afkomstig is uit Dagestan.

3.2.8.1. Verzoekster betoogt verder dat zij een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde en derhalve voldaan heeft aan de bewijslast. Verzoekster stelt in antwoord op de motivering van verwerende partij betreffende de door haar voorgehouden geheugenproblemen dat zij reeds tijdens haar tweede asielaanvraag in aanwezigheid van haar raadsman verklaarde dergelijke problemen te hebben gekend en dat zij pas bij onderhavige asielaanvraag desbetreffend een attest ter staving heeft neergelegd. Verzoekster verantwoordt het niet contacteren van haar familieleden door de diefstal van haar gsm waardoor haar telefooncontacten verloren gingen en benadrukt dat haar ouders vroegen niet langer te bellen teneinde te vermijden dat haar autoriteiten haar verblijfplaats in België zouden achterhalen. Contacten *"via-via"* wenst zij om dezelfde reden te vermijden. Ook het niet kennen van verdere informatie over de door haar eerste partner vermoorde man verantwoordt verzoekster door het feit dat het niet verstandig is om dergelijke informatie over de telefoon te bespreken. Tenslotte merkt verzoekster op nooit te hebben verklaard dat haar vader door de politie bij de huiszoekingen zou zijn beschuldigd.

3.2.8.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zich bij het indienen van haar derde asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wegens het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas.

Het beroep tegen voormelde beslissing van weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 11 040 van 8 mei 2008 verworpen. Het tegen dit arrest ingestelde beroep bij de Raad van State werd bij beschikking van 9 juli 2008 niet toelaatbaar verklaard.

Inzake verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen op datum van 8 december 2008.

Verzoekster poogt door te stellen dat haar autoriteiten nog steeds naar haar op zoek zijn en dat er convocaties voor haar werden afgeleverd en door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, haar initieel voorgehouden asielrelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van zijn arrest van 8 mei 2008. Verzoekster kan de mogelijkheid om een derde asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te

stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerste asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

In zoverre een onderzoek van de door verzoekster aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

3.2.8.2.2. Waar verzoekster beweert ook reeds bij haar tweede asielaanvraag gewag te hebben gemaakt van geheugenproblemen stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij deze gelegenheid deze problemen zou hebben ter kennis gebracht (map tweede asielaanvraag ZAA Originelen). Verzoekster vermeldt enkel bij haar tweede asielaanvraag tijdens het enig verhoor van 8 december 2008 dat zij chronische angst heeft (voormelde map, stuk 2, rubriek 36), doch niet dat zij lijdt aan geheugenproblemen. Verder wijst de Raad erop dat nergens uit de door verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag bijgebrachte medische attesten van 7 april en 5 mei 2010 blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast wat haar in de onmogelijkheid zou stellen een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen.

De Raad oordeelt dat de *post factum* argumentering van verzoekster betreffende de door verwerende partij vastgestelde grove desinteresse aangaande de verdere evolutie van de door haar voorgehouden situatie van vervolging en aangaande de elementen die tot deze vervolging aanleiding zouden hebben gegeven, meer in het bijzonder dat enige vorm van communicatie met haar land van herkomst dient te worden vermeden teneinde haar verblijfplaats in België niet kenbaar te maken, flagrant strijdig is aan verzoeksters verklaring bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 mei 2010. Desbetreffend onderdeel van het verhoor werd als volgt genoteerd in het verslag:

“Nu anno 2010 hebt u enige concrete info?

Neen, ik ben in België en ik heb geen contact. Ik hoor allerlei gebeurtenissen.

Maar niets dat met u of de reden waarom u gevlucht bent te maken?

Neen, ik heb ook niet de wens om dat te weten. Ik ben van die dingen gevlucht. Ik wil rust. Dat is wat ik nu vraag.

Hebt u informatie gezocht over de huidige situatie van uw zaak?

Neen, ik heb geen informatie gezocht. We hebben geen internet, maar dat is geen probleem om ergens anders te hebben. Ik trek het me niet aan. Ik wil het vergeten.” (administratief dossier, stuk 4, p. 3).

Uit deze conversatie kan verwerende partij probleemloos besluiten dat verzoekster een ongehoorde desinteresse etaleert die de geloofwaardigheid van het door haar initieel voorgehouden asielrelaas verder ondermijnt. Verzoeksters geopperd verlies van haar gsm en de gevoeligheid bepaalde info over de telefoon mede te delen veranderen niets aan voormelde vaststelling dat zij hoegenaamd niet in enige desbetreffende informatie geïnteresseerd was.

Verzoeksters bewering nooit te hebben verklaard dat haar vader bij de huiszoekingen door de politie werd beschuldigd mist feitelijke grondslag en staat diametraal tegenover de door haar afgelegde verklaringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 2 oktober 2009 (administratief dossier, stuk 10, p. 5 en 6). Verzoekster stelde letterlijk: *“Ze hebben mijn vader ook beschuldigd dat hij mij verbergt.”* en *“Hij heeft in het algemeen gezegd dat ik niet mag terug gaan dat ze zelfs hem beschuldigen. (...) Hij zei dat ik niet mocht teruggaan en ik vroeg hem waarom. Hij zei hoezo waarom, ze beschuldigen zelfs mij.”*. Voormelde uitspraken van verzoekster zijn duidelijk niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoekster slaagt er niet in ook maar één motief van verwerende partij te weerleggen waardoor verwerende partij terecht op grond van de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het initieel voorgehouden asielrelaas besluit aan verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toe te kennen.

3.2.9. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad

meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich in haar verzoekschrift, zoals reeds eerder gesteld, te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië maar brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonde dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 17, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update mei 2009*" van 11 mei 2009) betreffende de specifieke situatie in Dagestan niet correct zou zijn. Verzoekster brengt geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat zij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoekster tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 2 oktober 2009 en 6 mei 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT